

אורית (שם בדוי) נישאה בגיל 30 ולאחר נישואיה ניסו בני הזוג להרות, אולם ללא הצלחה. אורית עברה בדיקות שונות והתברר כי יש לה מחיצה תוך רחמית, המונעת ממנה להרות. לאחר מספר טיפולים ניתוחיים (היסטרסקופיה), המחיצה הוסרה ולאחר הליך של השראת ביוץ והזרעה - אורית הרתה. ההריון היה תקין אבל העובר היה במנח עכז, ולאור עברה הרפואי הוחלט ליילד את אורית בניתוח קיסרי.

לאחר 5 ימים שוחררה אורית לביתה. כעבור 6 שבועות היא ניגשה לרופא הנשים למעקב והתלוננה על כך שהדימום התחדש ולא פסק. רופא הנשים שלה בדק אותה והפנה אותה לחדר המיון בחשד שנשארה לאורית שארית שיליה ברחם.

אורית פנתה לחדר המיון של בית החולים ובחדר המיון נערכה לה בדיקה גופנית ונערכה לה בדיקת אולטראסאונד והוחלט לבצע הליך של גרידה. הרופא שבדק אותה פסל את האפשרות לטיפול תרופתי. אורית עברה הליך של גרידה ושוחררה לביתה. כעבור מספר חודשים, החלה אורית לנסות להרות אולם ללא הצלחה. אורית עברה 3 היסטרוסקופיות אבחנתיות והתברר כי היא סובלת מ"**עקרות מכנית**". אורית עברה ניסיונות של השגת היריון באמצעות הליך הפריה חוץ גופי (IVF), אולם ללא הצלחה.

אורית פנתה למומחה פוריות והוא קבע שהיא סובלת מ**תסמונת אשרמן בדרגה 4** שהינה דרגה חמורה וכן מ"**עקרות** משנית מכנית טהורה", כלומר שהיא לא תוכל יותר להרות באופן טבעי!

ברור כי ממצאים אלו זעזעו מאד את אורית ובעלה, אשר תכננו ללדת ילדים נוספים. מומחה הפוריות הסביר להם כי הם יוכלו להביא ילדים נוספים לעולם רק באמצעות הליך פונדקאות. לאחר שני ניסיונות, ולאחר 4 שנים מהלידה הראשונה, הפונדקאית הרתה ונולדו לאורית ולבעלה תאומים.

אורית הגישה תביעה כנגד בית חולים רמב"ם, הן בטענה שלאחר הלידה לא בדקו אותה כראוי ועל כן נותרה לה שארית שיליה, והן בטענה שהבחירה בהליך של גרידה היה רשלני והגדיל את הסיכון לפגיעה ברחם ולעקרות ממנה היא סובלת.

השופט שמע את עדויות שני הצדדים וכן את עדויותיהם של המומחים הרפואיים וקבע שבית החולים רמב"ם התרשל פעמיים. ראשית, במהלך הניתוח הקיסרי היה על בית החולים לבדוק את השיליה ולוודא שהיא יצאה בשלמותה ולא להסתפק רק בביקורת של חלל הרחם. שנית, קבע השופט שלאור עברה הרפואי של אורית, אשר עברה כבר מספר היסטרוסקופיות וכן ניתוח קיסרי, ועל כן הרחם שלה היה במצב בו יש סכנה להופעת תסמונת אשרמן - היה על בית החולים לשקול הליך של היסטרוסקופיה לצורך הוצאת שארית השיליה ולא גרידה.

השופט קבע כי הבחירה בהליך של גרידה הגדילה את הסיכון לתסמונת אשרמן במידה ניכרת, מאחר והליך של גרידה אינו מאפשר התבוננות בתהליך עצמו ואינו מאפשר התמקדות באזור ספציפי ברחם והוא טראומטי לרחם.

השופט פסק לאורית פיצויים בגין הכאב והסבל, הפגיעה באוטונומיה שלה וכן הוצאות בגין הליכי פונדקאות בסך של 600,000 ₪, בתוספת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד.